

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 14. De decima specie Irregularitatis ex delictis circa ordines,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

ad summum; ad eos qui cum in infantia baptizati essent ab hereticis, in adulta ætate illis confenserunt, vel fidem rectam impugnant. Illos enim infantes, qui cum baptizati fuerint ab hereticis, adoluerunt in Catholica fide, posse ad Ordines promoueri, patet ex cap. Placuit, & sequen. i. quaest. 4.

CAPVT XIV.

De decima specie irregularitatis ex delictis circa Ordines.

S V M M A R I V M.

- 181 Sciens se censuram irretitum, si Ordinem aliquem suscipiat, aut susceptum exerceat, sit irregularis, nisi eum ignorantia probabilis excuset.
- 182 Irregularitas non incurritur ex violatione minoris excommunicationis, aut prohibitionis Superioris sub pena excommunicationis latae sententia.
- 183 Quis dicatur alicuius Ordinis opus proprium exercuisse.
- 184 Violatio suspensionis ab officio iurisdictionis, aut ab officio temporalis, aut a perceptione sacramentorum, non inducit irregularitatem.
- 185 Inducit autem violatio suspensionis ab officio Ordinis, vel ab officio simpliciter, et a violatione interdicti tam localis, quam personalis.
- 186 Suspendio ab Ordine intelligenda est generaliter respectu omnium Ordinum, etiam minorum, atque Episcopatus.
- 187 Quid sit sentendum de eo qui per censuram prohibitus: aut non prohibitus quidem, sed prohibitus facit coram se celebrare.
- 188 Quis dispenset in hac irregularitate.
- 189 Irregularitas accipiens plures Ordines simul.
- 190 Irregularitas ordinatus ab Episcopo, qui Episcopatum renunciat, aut qui censura irretitus est, aut hereticus, aut schismaticus.
- 191 Irregularitas promotori per saltum, aut exercentis actum Ordinis, quem nondum accepit.
- 192 Laicus exercet aliquem actum Ordinis: aut alia diuina faciens, etiam censura irretitus, non sit irregularis, quidquid peccet.

ALIQVOT propositionum explicatione continentur ea quæ huc pertinent, tradita à Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 241. & quatuor sequentibus. atque à Summaris in verbo, Irregularitas: quæ Suarez late persequitur tom. 5. disput. 42. sect. 3. & sequentibus.

Prima igitur est: Eum irregularem esse, qui sciens, aut scire debens se maiori excommunicatione irretitum esse, aut interdictum, aut suspensum saltem ab Ordinibus, aliquem eorum suscipit: aut alicuius opus proprium ex officio exercet. Ad cuius confirmationem Nauar. ipse adfert cap. 1. De eo qui furtiue Ordines suscipit; & cap. Cum illorum, De sententia excommunicationis, ex quibus expresse quidem habetur tantummodo irregularitatem imponi ob violationem maioris excommunicationis; sed per cap. 1. De sententia, & re iudicata, & cap. item 1. De sententia excommunicationis, vtrobique in 6. propter violationem suspensionis ab Ordine ab officio: & per cap. Is qui, & cap. Is cui, De sententia excommunicationis, item in sexto, propter violationem interdicti, (intelligit cum Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 243. siue generalis, siue particularis, & siue personalis, siue localis) impositam quoque esse patet ita vt ex Couar. ad Clemen. Si furiosus, 1. parte, initio paragraphi primi: tradita propositio nulla ulterius egeat probatione: sed potius oporteat quædam proponere, quæ faciunt ad plenam eius intelligentiam.

Quorum primum est: per cap. Apostolicæ, De Clerico excommunicato ministrante ab irregularitate excusari eum, qui ignorantia probabilis, se aliqua censura irretitum esse ignorauit: non item eum, qui ignorauit, ignorantia tantum crassa. Ad quod faciunt quæ tradit Suarez tomo quinto, disput. 4. sect. 4. num. 9. & 10. Proccedit autem non

tantum quando ignorantia fuerit facti: vt quando celebranti nullo modo venit in mentem se censura irretitum esse: sed etiam cum fuerit iuris, id est, qua quis inuincibiliter ignorat se propterea quod censura irretitus celebrat, in irregularitatem incurrere. Pro quo facit tunc quod in eod. cap. Apostolicæ dicitur generaliter; Nos reddat ignorantia probabilis excusatos, tum quod istud genus irregularitatis sit ex delicto: quo fit, vt sicut ignorantia inuincibilis non modo facti, sed etiam iuris, excuset à delicto, quia tollit voluntarium, excuset quoque ab ea irregularitate, quæ causatur tantum ex delicto. De qua re Vgolinus, tabula prima De censuris, cap. 14. §. 1. num. 12. vbi, & admonet eum qui probabiliter credit se nulla censura irretitum, minime fieri irregularem si diuina celebret: quantumuis de illa, non nunquam moueat aliquo scrupulo: fieri autem, si dubitet se irretitum, & postea inueniatur irretitus.

Secundum est: violationem minoris excommunicationis sufficere quidem ad peccandum: non tamen ad incurrandam irregularitatem; ex cap. Si celebrat, De Clerico excommunicato ministrante. Quod idem est dicendum de violatione cessationis à Diuinis ex communi sententia, teste Couar. ad cap. Alma mater, par. 2. §. 2. num. 3. vbi pro ea multos auctores adfert: vt & Nauar. in eod. cap. 27. num. 188. Itemque de violatione ipsius irregularitatis, vt idem Nauar. confirmat in sequenti num. 194. Fundamentum vero præcipuum est, quod ob nullam talem violationem ius irregularitatem specialiter imponat: vnde consequens est per cap. Is qui, De sententia excommunicationis in sexto, nullam inde contrahi. Adde, quod nec cessatio à diuinis, nec irregularitas comprehendatur censuræ nomine, vt illius violatio ceteri possit irregularitatem inducere, tanquam comprehensa generali nomine violationis censuræ Ecclesiasticæ.

Tertium est: Quamuis Matolus in lib. 3. De irregularitatibus, cap. 18. putet irregularem esse eum qui suscipit Ordinem, vel exercet susceptum contra prohibitionem Superioris, si id prohibuerit sub pena excommunicationis latae sententia: vel si facta est prohibitio intuitu alicuius criminis, quod mereatur suspensionem: contrarium tamen videri probabilius. Quia cum ille cui facta est prohibitio sub pena excommunicationis latae sententia, non incurrat in excommunicationem dum transgreditur, sed postquam transgressus est (debet enim causa præcedere effectum) fit vt quando quis in tali casu prohibitionem transgreditur, suscipiendo, vel exercendo Ordinem: sicut nondum est excommunicatus, ita necdum tanquam excommunicatus obnoxius sit irregularitati incurrendæ; sed tantum post completam illam transgressionem, per quam incurrit in excommunicationem: qua irretitus si Ordinem suscipiat, aut susceptum exerceat, sit irregularis. Præterea prohibitio facta à Superiore sine intentione suspendendi, vt accidit in posteriori casu proposito, etiam si magnam habeat similitudinem cum suspensione: cum tamen non sit vera suspensio, non facit obnoxium irregularitati: vt nec cessatio à diuinis facit, etiam si magnam conuenientiam habeat cum interdicto.

Quartum est, ex Vgolino sumptum De censuris tabula 1. cap. 14. §. 1. num. 10. dici quem aliquod Ordinis opus proprium ex officio exercuisse; quando opus ipsum tale fuit, quod à solo eo, qui eod. Ordine initiatus fuerit, exerceri valeat. Sic igitur Episcopus confirmans, Ecclesias aut altaria cōsecrans, aut Ecclesias ipsas pollutas reconcilians, etiam sine solemnitate caeremoniarum, & ornamentorum: itemque Sacerdos Missam dicens, aut Extremam vnctionem conferens, dicitur ex officio actum Ordinis exercere: & ita de cæteris; quæ non nisi ab habente Ordinem cuius sunt actus, exerceri queunt. Quando vero exerceri quoque possunt à laicis, tunc intelliguntur exerceri ex officio, cum exercentur adhibitis caeremoniis, & vestibus iis, quibus consuevit ornari ille, qui tãquam Ordine initiatus illa exercet: velut cum quis canit Epistolam ornatus dalmatica, & manipulo, aut canit Euangelium ornatus stola.

Atque hinc intelligitur transgressione suspensionis ab officio iurisdictionis, non in curri irregularitatem: quando quidem ius hanc imponit tantum violanti suspensionem

ab offi-

ab officiis Ordinis, quæ diuinitum nomine significantur in cap. 1. De sententia & re iudicata. Videndus est Vgolinus in supra citato §. 1. num. 15. Intelliguntur etiam multa alia, qualia sunt quæ idem in duobus præcedentibus, & quinque sequentibus numeris annotat: nempe irregularem non effici Clericum diuina officia exequentem, si nulla censura irretitus sit: aut irretitus sit quidem, sed officia, quæ exercet, sint tantum secularia: vt officium Magistri, Procuratoris, Scribæ publici: aut et si sint diuina, non sunt tamen alicuius Ordinis, vt benedicere mensæ, canere responsum. Aut quamuis sint alicuius Ordinis, ea tamen non exercet solemniter, & ex officio, sed vt laicus: de quo idem author plenius *ibidem* num. 20. Addens in 21. (quod eodem fundamento nititur) censura irretitum non effici irregularem, *quantumuis peccet*, audiendo diuina officia: id enim non est illa exercere: pro quo tantum irregularitas hæc imponitur, per cap. 1. & cap. 15. cui, De sententia excommunicati in 6. Imo, vt idem in sequenti num. 22. subiungit. nec suspensus à perceptione sacramentorum, sit irregularis violatione eiusdem suspensionis, quia susceptio sacramentorum non est actus Ordinis, cum sit laicis communis cum Clericis. Quod tamen patitur exceptionem in ipso sacramento Ordinis hoc nomine, quod cum alicui prohibentur actus Ordinis, prohibetur eorundem susceptio: quia consequente prohibito, censetur prohibitum antecedens: vt prohibito matrimonio censetur prohibita sponsalia, ex lege Oratio, ff. De sponsalibus.

Quintum est, ex eodem authore in sequenti num. 23. & 24. suspensum tantum à quibusdam diuinis, non effici irregularem exercendo alia diuina, à quibus non est suspensus: nec item eum qui diuina exercet, à quibus se putat suspensum esse, nec reuera est.

185. Sextum est, suspensum simpliciter ab officio, *perinde ac particulariter suspensum ab officio Ordinis*, irregularem fieri eiusdem suspensionis violatione: quoniam ea continetur, tam quæ est ab officio Ordinis, quam quæ ab officio iurisdictionis. Aduerte vero obiter, quod Henriquez habet *lib. 14. cap. 7. lit. V.* celebrando in Ecclesia polluta non incurri irregularitatem istiusmodi, quia pollutio non est censura.

186. Septimum est, illud quod antea num. 18. attigimus, irregularem fieri excommunicatum, vel suspensum, vel interdictum, qui exercuerit solemniter officium proprium Ordinis: procedere etiam quoad officia minorum Ordinum, prout communem sententiam esse habet Nauar. in *Enchir. cap. 27. num. 163.* in quam multos refert Vgolinus in *cit. §. 1. sub finem numeri primi*: vbi & eam confirmat ex cap. 2. De Clerico excommunicato: ponderando verba, Si quis Presbyter, aut alius Clericus: nam particula, *Si quis*, est generalis: & nomen Clericus dicitur tam de minoribus, quam de maioribus, iuxta illud quod in cap. Cum contingat, De ætat. & qualitat. statuitur, quem constitui in numero Clericorum per primam tonsuram.

Addit idem Vgolinus in sequenti num. 2. illud ipsum procedere etiam, quoad officia propria Episcopatus: qualia sunt christiana consecrere, baptizatos confirmare, Ordines consecrere, & consecrere Ecclesias, aut altaria. Ratio ipsius est, quod talia sint diuina, quæ ex officio proprio exercet Episcopus. Is autem officia sua diuina in suspensione exequens in irregularitatem incurrit, per cap. 1. De sententia & re iudicata, & per cap. 1. De sententia excommunicationis, §. Cauent, vtrouique in 6.

187. Octauum est, ex glossa ad Clemen. 2. De privilegiis, verbo, Celebrari: similiter irregularem fieri illum, qui ligatus aliqua censura, qua prohibetur interesse celebrationi Missæ, hanc facit coram se celebrari, vel qui non est quidem tali censura ligatus, sed ea ligatum facit coram se celebrare. Quorum prius eadem glossa infirmit per cap. Illud, in fine, De Clerico excommunicato ministrante: in eoque multi Doctores illam sequuntur, quorum meminit Vgolinus in eod. §. 1. num. 11. Posterius vero non videtur certum: cum per extrauagantem, Ad euitanda scandala (de qua egimus in libro, cap. 9. sectione posteriore) nullum prætextu cuiuscumque sententiæ Ecclesiasticæ, vitare teneamur in diuinis, nisi notorium percussorem Clerici, aut alia censura irretitum nominatim denunciatum.

Ceterum quod in hac irregularitate præter Papam possit quoque Episcopus dispensare, si ea fuerit occulta, aut si ea affectus ingrediatur religionem, satis patet ex dictis in præced. cap. 3. Addendum est vero ex cap. Cum illorum, De sententia excommunicationis, cum Regulari posse Abbatem ipsius (quo nomine comprehendit Priorem, aut alium Prælatum quocumque nomina designatum, notat glossa *ibidem ad verbum Abbatem*) posse dispensare cum eo qui ex ignorantia siue iuris, siue facti deliquerit, nec factum sit graue.

Reliquæ propositiones.

188. Secunda propositio est: Irregularem esse eum, qui contra patriæ consuetudinem (secundum quam alioquiagens excusari possit, vt in *Enchir. cap. 25. num. 71. & cap. 27. nu. 241. ex D. Anton. 3. par. tit. 14. cap. 16. §. 16.* notat Nauar. quatuor Ordines minores, & Subdiaconatum vno, eodemque die suscepit: id est, in scio, seu non aduertente Episcopo. Pro quo facit cap. 2. De eo qui furtiue Ordinem suscepit. De irregularitate enim intelligendum esse, argumentum est, quod habeat Episcopus posse cum tali dispensare in executione minorum Ordinum non susceptorum furtiue: sique religionem intrauerit, vitæque, & mores ipsius exegerint, posse Abbatem in aliis Ordinibus cum eodem dispensare. Hæc enim irregularitas in indicanti: cuius est dispensatio, non autem censurarum.

Idem esse iudicium de eo, qui eodem die duos maiores Ordines suscepit: ratio à maiori docet, prout in eodem num. 241. notat Nauar. habeturque ex sequenti cap. 3. eodem tit. Ex quo item habetur, si ab Episcopo prohibitum sit sub pena excommunicationis, ne quis ad duos Ordines suscipiendos se ingerat, cum eo qui se ingesserit dispensari non posse, nisi per Papam: aut si religionem ingressus sit, per Episcopum: idque postquam pro eo crimine iniunctam penitentiam ipse peregerit, & laudabiliter conuersatus fuerit. Ad eo vt quod ex prius cit. cap. 2. dictum fuit absolute, in hac irregularitate dispensari posse per Episcopum in executione Ordinis non suscepti furtiue, & per Abbatem in omnibus Ordinibus cum eo, qui religionem intrauerit, intelligi debeat extra casum in quo ab Episcopo ordinante prohibitum sub pena excommunicationis facta est, ne duo Ordines eodem tempore suscipiantur.

189. Tertia propositio est: Initium sacris Ordinibus ab Episcopo, qui abdicauit se Episcopatu suo, tam quoad locum quam quoad dignitatem, irregularem esse: cum quo tamen si probabiliter ignorauerit abdicacionem, possit proprius Episcopus dispensare, ex cap. 1. De ordinatis ab Episcopo, qui Episcopatu renunciauit.

190. Si opponas ignorantiam probabilem, quemlibet ignorantem excusare ex toto, sicut à peccato; ita & à pena peccati: ideoque talem, tanquam immunem ab irregularitate non egere dispensatione. Respondetur cum glossa *ibidem*; propterea egere dispensatione, quod ordinatus sit ab eo, qui cum non habeat executionem sui officij, non potest illam ordinato conferre. Hanc propositionem locum habere etiam in eo: qui de licentia sui Episcopi sic ordinaretur, omnium sententiam esse notat Nauar. in cit. num. 241.

Quarta propositio est: Eum, qui ab Episcopo excommunicato, suspensus, interdictus, schismatico, hæretico, deposito, aut degradato ordinatur, irregularem esse. Hanc idem *ibidem* subiungit. Confirmat autem ex eo, quod talis Episcopus, dummodo sit denunciatus talis esse, *id est, excommunicatus, &c.* (de non denunciato enim propter extrauagantem. Ad euitanda scandala, cuius ante meminimus, alia est ratio) non habeat executionem: quam proinde alteri dare non potest. Episcopum autem posse dispensare cum eo, qui probabiliter ignorauerit denunciationem, intelligitur ex cap. 2. De ordinatis ab eo, qui Episcopatu renunciauit, & ex cap. Statuimus decretum, cum sequenti, prima quæ est. 1. Eadem habet Henriquez ex aliis *quos in margine citat lib. 14. cap. 6. §. 6.*

191. Quinta propositio est: Ordinatum per saltum, hoc est, accipiendo Ordinem superiorem ante inferiorem: vt Diaconatum ante Subdiaconatum, irregularem esse, vt satis si-

gnifica-

CAPVT XV.

De undecima specie irregularitatis ex hab. est. & duodecima, ex infamia.

S V M M A R I V M.

- 193 Quod heretici, & eorundem credentes, receptatores, defensores & fautores sint irregulares.
- 194 Duplex genus infamiae, & ex quo incurritur irregularitas.
- 195 Tres species infamiae, ex qua incurritur irregularitas.
- 196 Quando prater Papam Episcopus in tali irregularitate dispenset.
- 197 Irregularitas qua contrahitur ex ignominiosa alicuius artis professione.
- 198 Tres condiciones, quibus moderanda est talis pena.
- 199 Quid sit sentiendum de aleatoribus.

gnificatur in cap. Sollicitudo, dist. 11. & 12. & in cap. unico, De Clerico per saltum ordinato, dum dicitur esse cum eo utendum misericordia, seu dispensandum ab Episcopo. Qua de re aduerte ex Nauarro in sequenti num. 242 cum tali, postquam ante dispensationem solemniter, & serio exercuit, siue superiorem Ordinem ad quem per saltum ascendit, siue inferiorem quem pratermisit, solum Papam dispensare posse. Antequam autem exercuerit, posse Episcopum dispensare cum ipso ad susceptionem Ordinis omitti, & ad exercitium & illius sic & alterius male suscepti, siue quem scienter, siue ignoranter susceperit: ac etiam ad susceptionem Ordinis superioris, si inferiorem susceperit ignoranter, id est, putans se iam esse ordinatum alio, quem omisit, cum nondum esset. Eadem ex aliis (quos in margine citat) habet Henriquez in preced. §. 3. Videri quoque potest Suarez tomo 5. disput. 42. à num. 5.

Sexta propositio est: Irregularem fieri Clericum exercendo Ordinem quem nondum habet, ex cap. 1. De clerico non ordinato ministr. Intelligenda est autem ex Nauar. in citato num. 242. cum duplici moderatione. Altera est, vt exercuerit non loco, sed serio, tanquam initiatus ipso Ordine: prout videntur ei, qui canit Epistolam cum manipulo; aut qui fingens se Sacerdotem, baptizat cum solemnitate consueta, aut confessiones audit. Videndus est Henriquez in eod. cap. 6. num. 2. Altera est, vt exercuerit solemniter, id est, cum apparatu eodem; modo quo solet, Ordinis susceptione ad tale exercitium consecratus.

Aduerte vero, quia executio minorum Ordinum permiffa est non ordinato, perinde ac ordinato, ex D. Thoma in 4. distinct. 24. quæst. 2. art. 2. in fine: non ordinatum irregularitatem minime ob illam incurritur ex D. Anton. 3. par. tit. 28. in principio. Et ratio est, quod talis non peccet, excusante iplum Ecclesie consuetudine: cui non obstitit consecratio personæ ad eos actus exercendos, sicut nec consecratio loci ad Missæ celebrationem, non impedit, quominus Superioris permissione eadem celebratio in loco non consecrato peragi possit.

Iam quod D. Anton. loco citato statuit non modo clericum, sed etiam laicum, si cum solemnibus apparatu exerceat actum alicuius Ordinis quo caret, in irregularitatem incurritur: reals exercitio (quod etiam Nauar. loco cit. sentit) etiam si vt tutius, probari potest: contrarium tamen, quod est mitius teneri potest; sicut tenent Angelus, in verbo Irregularitas, 1. n. 78. & Rosella, Irregularitas 2. in principio, & Couar. ad Clem. Si furiosus, 1. par. §. 1. num. 1. Henriquez in cit. cap. 6. §. 1. Namque memoratum cap. 1. De clerico non ordinato ministrante, prout inscriptio indicat, expresse loquitur de clerico. Neque est, quod quis dicat ob identitatem, vt vocant, rationis, extendi ad laicos: quoniam licet ea identitas sit ex parte granitatis criminis: non tam ex parte pronitatis hominum ad illud. Qui enim de facto aspirant ad superiores Ordines iam initiati minoribus, magis solent propensi esse ad illos exercendos, quam ceteri, qui ne prima quidem tonsura sunt initiati.

Adde obiter ex Vgolino De censuris, tab. 1. cap. 14. §. 1. n. 13. Eum, qui clericus non est, si censura irretitus faciat diuina, non incurritur irregularitatem, quæ imponitur per cap. Si quis Episcopus in Concilio, 11. quæst. 3. & per cap. 1. & cap. Is cui, De sentent. excommunic. in 6. Nam ea imponitur diuina facienti ex officio, quod laicis conuenire non potest, vt pote talis officij omnino expertibus.

In hac autem specie irregularitatis, solum Papam dispensare, excepto quod Episcopus possit ad exercendum Ordinem susceptum, habet ex Panorm. ad cap. 1. De clerico non ordinato ministr. Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 243.

Plures irregularitates ad antedictas à Maiolo adiunguntur, quæ incurritur per indignam Ordinis administrationem: sed quia non nituntur sufficienti testamento, vt videre est apud Suarezium tomo quinto, disput. 42. sect. 5. in iis memorandis non immorabimur.

* * *

HÆRETICOS irregulares esse confirmant D. Anton. 3. par. tit. 28. initio sexti capitis, per cap. Venum est, 1. quæst. 1. Angelus Irregularitas, 1. num. 28. & cum eo Syluest. eodem verbo, quæst. 5. per cap. Saluberrimum, eadem causa, quæst. 7. Nauarrus demum, vt ceteros omittam, in Enchir. cap. 27. num. 205. per cap. Si quis omnem, ead. quæst. 7. & per cap. 2. De hereticis in 6. §. Hæretic. In quo nihil quidem expresse dicitur de Ordinibus, sed tacite ij satis indicantur per beneficium Ecclesiasticum, & officium publicum (intellige seculare, velut iudicatura; notariatus, & similia: prout glossa ibidem interpretatur) quandoquidem ad reddendum aliquem in republ. Christiana non indignum beneficio Ecclesiastico, vel officio seculari, non est opus tam multis, quam ad reddendum non indignum officio Ordinis: quod est longe dignius, quodque beneficium Ecclesiasticum respicit tanquam illud cuius exercendi causa instituitur atque confertur. Videndus est Suarez disput. 43. sect. 1.

Ex eodemque *ibidem* addendum, talem irregularitatem habere locum in hæretico per accidens occulto, seu qui fingunt externum dederit suæ hæresis, sed ita latens, vt non sit, qui aduersus eum in iudicio testari possit. Id quod non ob stare quin irregularitas incurritur, patet ex eo quod de eiusdem ratione sit, vt sicut imponitur, ita & incurritur ipso iure, nec opus sit sententia hominis. Quamquam tamen in contrarium habet Henriquez lib. 14. cap. 4. §. 6. occultum hæreticum, aut apostatam non probari esse irregularem. Cui fauet illud cap. Ad abolendam, §. 2. De heret. Quicumque manifeste fuerit in hæresi deprehensus; & citatum cap. Saluberrimum; quod agit de abiuratione solemnique in scriptis fit: atque in memorato §. Hæretici, aperte supponitur notitia criminis, sine qua nequit impleri quod præscribit. Quæ possunt esse fundamentum sufficiens ad moralem probabilitatem.

Porro idem quod de hereticis per memoratum paragraphum hæretici statuendum est (prout bene declarat Suarez in sequenti sect. 2. num. 5.) De eorundem credentibus, receptatoribus, defensoribus, & fautoribus, & de filiis ipsorum vsque ad secundum gradum, id est, ad filios & nepotes, vt glossa interpretatur, in paterna linea: & vsque ad primum in materna. Intelligi si ipsorum parentes ex hac vitales, hereticos inquam, aut hereticorum credentes, receptatores, defensores, aut fautores, decessisse comprobentur, iuxta cap. Statutum, eod. tit. & libro.

In hac irregularitate, sicut & in aliis, quæ ex defectu animi proueniunt, solum Papa dispensat, ex Nauar. in cit. num. 205. Quod verum esse quantumcumque hæresis sit occulta existimat Suarez in citata sect. 1. sub fine, cõgruenter suæ sententiæ paulo ante propositæ. Ex quo in sequenti sect. 3. aduerte: de apostata à fide, idem quod de hæretico esse maiori ratione sentiendum. Atque ad dubium; An si quis exterius tantum, metu aut alia passione adductus, retinensque interius fidem, incurrat in talem irregularitatem, esse affirmatiue respondendum per cap. Presbyteros, dist. 50. vbi dicitur eos, qui ex timore immolarunt idolis, aut alio si-